

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะจัดลำดับการเสนอดังนี้

1. ตัวแปรทางด้านสังคม ได้แก่
 - 1.1 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม
 - 1.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว
2. ตัวแปรด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียน ได้แก่
 - 2.1 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 2.2 ความรู้พื้นฐานเดิม
 - 2.3 กิจนิสัยในการเรียน
 - 2.4 ความสนใจในภาษาอังกฤษ
 - 2.5 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ตัวแปรด้านสภาพการเรียนรู้การสอน ได้แก่
 - 3.1 คุณภาพของการสอน
 - 3.2 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

1. ตัวแปรด้านสังคม

✓ 1.1 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะว่าการศึกษามิ่ว่าจะเป็นวิชาอะไร ในระดับใดก็ตาม จำเป็นจะต้องได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว ทั้งในด้านการเงิน และด้านอื่น ๆ ที่จะช่วยให้สามารถศึกษาได้สำเร็จตามความต้องการ และยังเป็นการศึกษาภาษาที่สองในสิ่งแวดล้อมที่ผู้เรียนมีโอกาสนำไปใช้ในการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันน้อยมาก (foreign language) อย่างกรณีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผู้เรียนได้รับตัวบ่อนทางภาษา

✓ (input) ส่วนใหญ่จากห้องเรียนเท่านั้น ความจำเป็นในการจัดหาตัวบ่อนทางภาษาเพิ่มเติมจึงมีมาก เพราะว่าตัวบ่อนทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถจะเข้าใจได้ (comprehensible input) คือตัวแปรสาเหตุที่แท้จริงของการเรียนรู้ภาษา (Krashen 1982:33) นั่นคือ ถ้าหากผู้เรียนได้มีโอกาสรับตัวบ่อนทางภาษามากขึ้นเท่าใด เขาก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาได้มากขึ้นเท่านั้น ในกรณีของผู้เรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดี โอกาสที่จะได้รับตัวบ่อนทางภาษาเพิ่มเติมจึงมีมากขึ้น กล่าวคือ ผู้เรียนอาจจะได้รับตัวบ่อนทางภาษาทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมจากบิดาและมารดา เช่น บิดามารดาอาจจะพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียน สนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เป็นต้น และในบางกรณี แม้ว่าบิดาและมารดาบางคนอาจจะไม่ได้ให้การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยตรง แต่ผู้เรียนที่สนใจ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะอยากจะเก่งภาษาอังกฤษเหมือนกับบิดาและมารดา หรืออาจจะเป็นเพราะเหตุผลอย่างอื่น ก็สามารถจะจัดหาตัวบ่อนทางภาษาเพิ่มเติมด้วยตนเองได้ เช่น ซื้อตำรามาอ่าน ไซชมภาพยนตร์ที่พูดเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

การศึกษาของ อูรี ลิมพิลสุทธิ (2526:36-44) พบว่า รายได้และการศึกษาของบิดาและมารดามีความสัมพันธ์กับการส่งเสริมการเรียนรู้ในครอบครัว และยังพบว่ารายได้และอาชีพของบิดามีความสัมพันธ์กับกิจกรรมนอกชั้นเรียนของนักเรียนในบางประการ เช่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมนุม และการทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม

ผลการศึกษาของหลายคนพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดาและมารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เช่น แคนเตอร์ (Canter 1975:514) ศึกษาผลของลักษณะของครอบครัว อิทธิพลของบิดาและมารดา ภาษาพูด วิชาเรียน ประสบการณ์และแรงจูงใจที่มีต่อระดับความสำเร็จทางการศึกษาภาษาอังกฤษของคนอเมริกันเชื้อสายเม็กซิกัน พบว่า การศึกษาของบิดาและมารดา ระดับรายได้ของบิดาและมารดา และตัวแปรอื่น ๆ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

แฟรงเกิล (Frankel 1962:174-179) ศึกษาเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

กีแนน (Keenan 1988:1641-A) ศึกษาเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อความสามารถทางการอ่านของนักเรียนเกรด 2 เกรด 5 และเกรด 7 พบว่า คะแนนความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะสูงกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

การศึกษานี้ของ เวอติงตันและแกรนท์ (Worthington และ Grant 1971:7-10) ไรท์ และบีอัน (Wright และ Bean 1974:272-283) ริง (Wing 1987:3939-A) เรซูกิ (Razouki 1987:1372-A) บรูก (Brook 1987:831-A) วัฒนา หุ่มเล็ก (2513) อวยชัย วิทยุวรรณ (2521) อรพินทร์ ชูชม (2523) และพรทิพย์ ถาวรจักร (2524) พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

แมคแลมด์ (McLamed 1987:4331-A) และบานฮิล (Barnhill 1986:839-A) ได้ศึกษาพบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่เข้าทำนายนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ

คลอย (Cloy 1978:2593-A) ได้ศึกษาพบว่าระดับของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ของนักเรียน นอกจากในการศึกษาของ สุรศักดิ์ อมรัตน์ศักดิ์ (2521) พิศเพลิน เขียวหวาน (2521) และประนอม ทวีกาญจน์ (2526) พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยหรือเกือบไม่มีเลย

จากความสำคัญของตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องคงได้กล่าวมาแล้ว จึงเชื่อว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม น่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ศึกษาน่าจะมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านทาง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

1.2 การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว

การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะว่านักเรียนคนใดก็ตามที่มีผู้ปกครองสนับสนุนส่งเสริมการเรียน เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษให้อ่าน ทบคําถามวิชาภาษาอังกฤษเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ สนับสนุนให้ฟังวิทยุ หรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ เป็นต้น ก็จะได้รับคํวบ่อนทางภาษาเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียนทำให้เรียนรู้ภาษาได้มากขึ้น การวิจัยของ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527) พบว่าการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของช เนติ สวัสดิคฤกษ์ (2527) ที่พบว่า การสนับสนุนจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าตัวแปรภูมิหลังทางสังคมอื่น ๆ

แอสเวิร์ท (Ashworth 1964:3224-A) ได้ทำการวิจัยพบว่า แรงกระตุ้นจากผู้ปกครองเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผลการวิจัยของ ชอร์ และเลแมน (Shore and Leiman 1960:391) พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของบุตรมากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เฟลแลนต์ (Felland 1981:3037-A) ศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่สอบได้คะแนนสูงจะได้รับการกระตุ้นในเรื่องการเรียนจากพ่อแม่มากกว่ากลุ่มที่สอบได้คะแนนปานกลาง

การ์คเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1972:143) ทว่าการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์กันสูงระหว่างทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ภาษาที่สองของพ่อแม่และทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองของลูก เขา จึงเห็นว่าทัศนคติของนักเรียนนั้นพัฒนาที่บ้านก่อนที่จะเรียนภาษา

แมสซี (Massey 1987:3346-A) ศึกษาพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จันหอม (Janhom 1985:1925-A) ศึกษาพบว่าสิ่งที่บิดามารดา กระทำที่บ้านนั้น มีผลต่อการเรียน และพัฒนาการของนักเรียนระดับประถมศึกษา

บร็อกซี (Broxie 1988:2806-A) ศึกษาพบว่า การที่บิดาหรือมารดา คว้าบุตรทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยหรือไม่ และการที่บิดาหรือมารดาให้ความช่วยเหลือบุตรในขณะที่บุตรทำการบ้าน พฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นตัวทำนายระดับ คะแนนของบุตร ได้ดี

อย่างไรก็ตาม การศึกษาของ มาโฮนี (Mahoney 1986:2145-A) กลับพบว่า การให้บิดามารดาช่วยสอนคณิตศาสตร์ให้กับบุตรนั้น ไม่ได้ทำให้บุตรมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่าการให้บุตรทำแบบฝึกหัดหรือเรียนวิชา คณิตศาสตร์เฉพาะในห้องเรียน ในขณะเดียวกัน เฮอเทล (Hertel 1986:2104-A) ก็ศึกษาพบว่าถ้าครอบครัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับ การเรียน วิทยาศาสตร์ของบุตร ไม่ได้ทำให้บุตรมีความรู้เพิ่มมากขึ้น หรือมีทัศนคติต่อ วิทยาศาสตร์เพิ่มมากขึ้นแต่อย่างใด

จากความสำคัญของการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่ได้กล่าวมาแล้วอาจกล่าวได้ว่าการส่งเสริม การเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว น่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงต่อ ผลสัมฤทธิ์ และน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมผ่านทางความสนใจใน

ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจเพื่อการบูรณาการ แรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์
 กิจนิสัยในการเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เพราะเป็นไปได้ว่า
 นักเรียนคนใดก็ตามที่มีพ่อแม่หรือผู้ปกครองคอยเอาใจใส่ในเรื่องการเรียน ก็มัก
 จะได้รับการเร่งเร้าส่งเสริมจากพ่อแม่ผู้ปกครองให้ตั้งใจและขยันเรียนหนังสือ
 สนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนด้วย

2. ตัวแปรด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียน

2.1 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ความถนัดในการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศเป็น
 คุณลักษณะเฉพาะทางปัญญาของผู้เรียนที่จำเป็นในการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Stern
 1983:368) คุณลักษณะเฉพาะทางปัญญาคงกล่าวนั้น จะเป็นส่วนที่ทำให้ผู้เรียน
 เรียนรู้ภาษาใหม่ได้อย่างง่ายดาย รวดเร็ว และเรียนรู้ได้ในระดับสูง ดังที่
 เวสเช (Wesche 1981:119) ได้กล่าวไว้ว่า "ความถนัดทางภาษา เป็นความ
 สามารถที่จะเรียนรู้ภาษาใหม่ได้อย่างรวดเร็วและเรียนรู้ได้ในระดับสูง"

แครอล (Carroll 1974 อ้างถึงใน Wesche 1981:123) ได้
 นิยามความถนัดไว้ว่า เป็นคุณลักษณะบางอย่างของบุคคล ซึ่งควบคุมอัตราของ
 ความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภายในระยะเวลาที่กำหนด

แครอล มีความสนใจในความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศมาก
 เขาได้ทำการศึกษาค้นคว้าจนสามารถสร้างแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน
 ภาษาคำต่างประเทศสำเร็จในปี ค.ศ. 1959 ได้มีการนำแบบทดสอบดังกล่าวไปใช้
 อย่างกว้างขวาง ในเวลาต่อมา หลังจากที่แครอลได้อ่านรายงานการวิจัยต่าง ๆ
 ที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศแล้ว เขาสรุป
 ว่า "อำนาจในการทำนายของแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนภาษาคำ
 ประเทศนั้นเป็นแก่นสาร (substantial) และแสดงนัยว่า (imply) ความ
 ถนัดเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาคำต่างประเทศ"(Carroll 1981:97)

อีลาย (Ely 1986) ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่ส่งผลต่อความสามารถ (proficiency) ในวิชาภาษาสเปน ของนิสิต มหาวิทยาลัยในแคลิฟอร์เนียที่เรียนวิชาภาษาสเปนเป็นภาษาต่างประเทศเป็นปี แรก ในรูปแบบของความสัมพันธ์ตามสมมติฐาน อีลาย (Ely) ได้กำหนดค่าความ ถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุทางตรงกับระดับ ของการร่วมกิจกรรมในห้องเรียน และระดับความสามารถในภาษาสเปน ผลจาก การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศไม่มี ความสัมพันธ์กับระดับของการร่วมกิจกรรมในห้องเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่มี ความสัมพันธ์กับระดับของความสามารถในวิชาภาษาสเปนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผล การวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของลาโลน (Lalonde 1982 อ้างถึงใน Ely 1986:7) ที่พบว่า ความถนัดเป็นตัวทำนายที่ดีในการทำนายผลสัมฤทธิ์วิชา ภาษาฝรั่งเศสของนิสิตมหาวิทยาลัยชาวแคนาดา

การวิจัยของการ์คเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1959) อนิสเฟล และแลมเบิร์ต (Anisfeld and Lambert 1961) และ การ์คเนอร์ (Gardner 1960) ต่างก็พบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษามี ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง การ์คเนอร์ได้สรุปว่า ใน สภาพการเรียนการสอน (instructional setting) ผู้เรียนที่มีความถนัด ทางภาษาจะเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่ไม่มี ความถนัด อดยเขา กล่าวว่า "ในสภาพ การเรียนการสอนที่มีเนื้อหาเฉพาะเจาะจง (specific material) เช่นมี รายงานของคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การออกเสียง และการฟัง นัก เรียนที่มีความสามารถเฉพาะที่จำเป็น (requisite abilities) จะเรียนรู้ ได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่มี ความสามารถที่จำเป็น"

การ์คเนอร์ (Gardner 1985:156-153) ได้ทดสอบรูปแบบ ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผลในการอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา ฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 7 พบว่า ความถนัดทางการเรียนมีผล กระทบทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

แลนเดอร์แมน (Landerman 1987:1420-A) ศึกษาพบว่าความ
ถนัดทางคณิตศาสตร์ สามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ได้ดีกว่าตัวแปรอื่น ๆ ที่เขานำมาศึกษา

จากแนวความคิด และผลการวิจัยต่าง ๆ ดังที่ได้อธิบายมาข้างต้น
อาจกล่าวได้ว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศน่าจะมีอิทธิพลในรูป
ที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็น
สาเหตุทางอ้อมโดยผ่านทางความรู้พื้นฐานเดิม เพราะว่าความรู้พื้นฐานเดิมเป็น
ความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีมาก่อน และความถนัดก็เป็นตัวแปรที่
มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นความรู้ความสามารถทางภาษาที่มีมาก่อน
จึงน่าจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากความถนัดด้วย

2.2 ความรู้พื้นฐานเดิม

ความรู้พื้นฐานเดิมคือ ความรู้ ทักษะ และความสามารถที่
จำเป็นต่อการเรียนเรื่องนั้น ๆ การมีความรู้พื้นฐานเดิมอยู่มากจะเป็นฐานสำคัญ
ช่วยให้เรียนรู้ได้มากขึ้น เร็วขึ้น และมั่นคงขึ้น (บุญชม ศรีสะอาด 2524:29)

ในรูปแบบของทฤษฎีการเรียนรู้ในโรงเรียนของบลูม (Bloom 1976)
ความรู้พื้นฐานเดิม หรือที่บลูมเรียกว่า "ความสามารถทางปัญญาที่จำเป็นต้องมี
มาก่อน" เป็นตัวแปรที่สำคัญทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียน โดยบลูมมีความเชื่อ
ว่าผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ (learning task) ได้จนถึงเกณฑ์
ที่กำหนด ถ้าหากว่าผู้เรียนขาด (lack) ความรู้เดิมที่จำเป็นต้องมีมาก่อน แต่ถ
ถ้าผู้เรียนทุกคนมีความรู้เดิมที่จำเป็นอยู่ก่อน เป็นไปได้ที่ผู้เรียนทุกคนจะสามารถ
เรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้ และถ้าหากว่าผู้เรียนมีความรู้เดิมแตกต่างกันก็จะมีควม
แปรปรวนมากในระดับของผลสัมฤทธิ์ หรือในจำนวนเวลาที่ควรใช้ เพื่อให้เรียน
รู้ได้บรรลุถึงเกณฑ์ของผลสัมฤทธิ์

ในประเทศไทย บุญชม ศรีสะอาด (2524) ได้ทำการวิจัยเพื่อสร้างรูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลต่อผลการเรียนมาก โดยมีอิทธิพลทั้งในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงและทางอ้อม

กมล สุขประเสริฐ (2524 22-24) ได้ศึกษาเพื่อค้นหาว่าปัจจัยอะไรเป็นสาเหตุทางตรงต่อการทำให้เด็กเรียนได้คะแนนสูง และปัจจัยอะไรเป็นสาเหตุทางอ้อมซึ่งพบว่า ความรู้เดิมของเด็กเป็นสาเหตุทางตรงที่สำคัญมากที่สุด

มุลลา (Mulla 1979:2521-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ กับตัวพยากรณ์ต่าง ๆ ได้ศึกษากับนักเรียนชายปีสุดท้ายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในซาอุดีอาระเบีย ผลการศึกษาพบว่า เกรดเดิมในวิชาภาษาอังกฤษเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ที่ดีที่สุดตัวหนึ่ง

นอกจากนี้ ยังมีรายงานการวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนในชั้นต้น กับผลการเรียนในปีถัดไป เช่น งานวิจัยของบลูม (Bloom 1976:39) ที่พบว่า ค่าสหสัมพันธ์โดยประมาณระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 2 กับเกรด 12 เท่ากับ .60 ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในเกรด 6 กับเกรด 12 เท่ากับ .78 และระหว่างผลสัมฤทธิ์ในเกรด 10 กับเกรด 12 เท่ากับ .90 ระหว่างผลสัมฤทธิ์หลังจากเกรด 3 ขึ้นไป กับเกรด 12 เท่ากับ .70 หรือมากกว่า

โฮวเลต (Howlett 1987:617-A) ศึกษาพบว่า คะแนนการอ่านของนักเรียนในเกรด 1 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในเกรด 9 และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในเกรด 6 สามารถอธิบายได้ประมาณครึ่งหนึ่งของความแปรปรวนของระดับคะแนนในระดับมัธยมศึกษา

เซฟฟิน (Cheffin 1986:1126-A) ศึกษาพบว่า ความรู้พื้นฐานเดิม มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านวิชาการของนักศึกษาผู้ใหญ่

เรซูกิ (Razouki 1987:1372-A) ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม เป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดในสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน วิทยุที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ประมาณร้อยละ 46

ในรายงานการวิจัยของ พิศเพลิน เขียวหวาน (2520) ฉันทนา จันทรวิฑู (2522) และประนอม ทวีกาญจน์ (2526) ต่างก็พบว่า ผลการเรียนเดิมเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีตัวหนึ่ง

จากความสำคัญของความรู้พื้นฐานเดิม และรายงานการวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ความรู้พื้นฐานเดิมน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 กิจนิสัยในการเรียน

กิจนิสัยในการเรียน หมายถึง การปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียน ที่บุคคลได้ฝึกฝนจนเป็นความเคยชิน วิทยุเฉพาะวิธีการทำงานและการใช้เวลาเรียนอย่างเหมาะสม กิจนิสัยในการเรียนที่ดี มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน นักเรียนคนใดก็ตาม เมื่อประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนแล้ว เบปรักษาครูไม่นิ่งใจลยเวลาเรียนหนังสือ สอบถามผู้สอนเวลาไม่เข้าใจ ใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดเป็นประจำ เหล่านี้เป็นต้น จะมีโอกาสประสบผลสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่มีกิจนิสัยดังกล่าว เออร์ลิช (Ehrlich 1834:2-3 อ้างถึงใน นภาพร เมษรักชานิช 2515:4) พบว่า นักเรียนที่เรียนคั้นนั้น จำเป็นต้องมีนิสัยในการทำงานที่ดี วิทยุไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก แมคคอก (Maddox 1963:11) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานอย่างจริงจังเท่านั้น

แต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย ความแตกต่างระหว่างบุคคลใน
 ด้านสมรรถภาพ (capacity) ในการทำงานและการเรียนถูกกำหนดโดยความ
 มานะพยายาม และวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพประมาณร้อยละ 30-40 นอกจากนี้
 นี้ แมคคอก (Maddox 1963:16) ยังมีความเห็นว่าการรู้จักใช้เวลาอย่างฉลาด
 เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการทำงานที่มีประสิทธิภาพ

ชเนตี สวัสดิถกษ (2527) ได้ศึกษาพบว่า กิจนิสัยในการเรียนของนัก
 เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิลกส์ (Wilkes 1988:2793-A) ศึกษาพบว่า กิจนิสัยในการเรียน
 เป็นตัวทำนายที่ดีที่สุดของคะแนนการจัดทำโครงการ (project scores)
 และคะแนนการสอบปลายภาคเรียน สำหรับเบอร์สัน (Burson 1986:2935-A)
 ศึกษาพบว่า การใช้เวลาและความพยายามที่นิสิตได้ใช้ไปจริง ๆ ในการเรียน
 เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จของนิสิต

นภาพร เมษรักขานิช (2515) ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ
 เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสัมพันธ์กับกิจนิสัยในการเรียนอย่าง
 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของบราวน์ และ
 ไรลท์แมน (Brown and Holtzman 1956) เอนสเวิร์ท (Ainsworth
 1957) และแจค (Jaquess 1985:2058-A)

อย่างไรก็ตาม ประหยัด ทองมาก (2518) กลับศึกษาพบว่า นักเรียน
 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ มีกิจนิสัยในการ
 เรียนไม่แตกต่างกัน ในขณะที่เวกกันซารอส (Psaros 1987:2894-A) ก็ศึกษา
 พบว่ากิจนิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อวิชาที่เรียน ไม่สามารถจะชี้ทำนายระดับ
 คะแนนในช่วง 2 ปีแรกของนิสิตได้

สำหรับ คลาร์ก (Clark 1987:872-A) ศึกษาพบว่า แบบของการเรียน (learning style) กิจนิสัยในการเรียนและทัศนคติต่อวิชาที่เรียนของนักเรียนนั้น แม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ความสัมพันธ์ก็อยู่ในระดับต่ำ

จากความสำคัญของกิจนิสัยในการเรียน และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังได้กล่าวมาแล้ว แสดงว่า กิจนิสัยในการเรียนน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและเนื่องจากกิจนิสัยในการเรียนนั้นเป็นสิ่งที่บุคคลได้ฝึกฝนจนเป็นความเคยชิน ซึ่งแสดงว่าจะต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝน จึงเป็นไปได้ว่ากิจนิสัยในการเรียนในปัจจุบันของนักเรียนนั้นได้รับการพัฒนามาก่อนแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ความรู้เดิมของนักเรียนก็น่าจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากกิจนิสัยในการเรียนด้วย นอกจากนี้ กิจนิสัยในการเรียนน่าจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อการร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของนักเรียนด้วย เพราะเป็นไปได้ว่า นักเรียนที่มีกิจนิสัยในการเรียนดีนั้น จะเป็นบุคคลที่ไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ ซึ่งเมื่อเราก็คำที่จริงเรียนมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์คือเขาแล้ว เขาก็คงจะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้เสมอ ๆ ดังนั้น กิจนิสัยในการเรียนจึงน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยผ่านทางความรู้เดิมและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

2.4 ความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ

ความสนใจเป็นสภาพ (condition) ของความต้องการที่จะรู้จัก (to know) หรือเรียนรู้ (to learn) เกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง หรือบางคน (something or somebody) (Hornby 1962:515)

ผลการศึกษาของการ์คเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1972:126) ในฟิลิปปินส์ พบว่า นักเรียนที่แสดงออกถึงความสนใจในภาษาต่างประเทศมีกิจนิสัยในการเรียนที่ดี

ในรายงานการวิจัยของ บุญชม ศรีสะอาด (2524) ได้กำหนดให้ ความสนใจเป็นตัวแปรหนึ่งในรูปแบบของผลการเรียน โดยผู้วิจัยกำหนดให้ ความสนใจเป็นสาเหตุทางอ้อมของผลการเรียน ซึ่งมีอิทธิพลผ่านทางแรงจูงใจไม่สมัครใจ และมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ความสนใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษาของ แมคเคลแลนด์ (McClelland 1969:2339-A) และข่าน (Khan 1967:2393-A) ต่างก็พบว่า ความสนใจมีความสัมพันธ์กับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน

รามมิจ (Ramage 1986:855-A) ศึกษาพบว่า นักเรียนระดับมัธยม ศึกษาที่เลือกเรียนวิชาภาษาต่างประเทศต่อไปอีกนั้น จะมีความสนใจในการเรียน ภาษาต่างประเทศมากกว่านักเรียนที่ไม่เลือกเรียนภาษาต่างประเทศต่อไปอีก

เคทเจส (Keitges 1987:3341-A) ศึกษาพบว่านิสิตชายที่ประสบผล สำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นคนที่มีความสนใจในภาษาต่างประเทศ มากและมีความถนัดทางการเรียนสูงด้วย

โกลสไตน์ (Goldstein 1986:1678-A) ศึกษาเด็กอายุ 12 ปีที่มี สติปัญญาในระดับสูง พบว่าความอยากรู้อยากเห็น (curiosity) และระดับของ ความสนใจในวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ใน การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

โซลติส (Soltis 1987:4048-A) ศึกษาพบว่าสถานศึกษาสามารถ จะเปลี่ยนแปลงความสนใจในด้านการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นได้ และความสนใจ ในด้านการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับปริมาณและคุณภาพของ การสอน สำหรับ อัล-คาร์นิ (AL-Karni 1987:3248-A) ศึกษาพบว่า ความ

สนใจมีอิทธิพลต่อการร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียนของนักเรียน

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยของ ซาโรส (Psaros 1987:2894-A) กลับพบว่าความสนใจในด้านวิชาการ ไม่สามารถจะใช้เป็นตัวแทนระดับคะแนนเฉลี่ยในช่วง 2 ปีแรกของนิสิตได้

จากตัวอย่างของรายงานการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ชี้แนะ (imply) ให้เห็นว่า ความสนใจน่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กล่าวคือ ความสนใจน่าจะเป็นแรงผลักดันส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีกิจนิสัยในการเรียนที่ดี มีความขยันหมั่นเพียรที่จะศึกษาหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน เพราะว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้นักเรียนมีโอกาที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น ดังนั้นความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษจึงน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ วิชาผ่านทางกิจนิสัยในการเรียน และกิจกรรมนอกชั้นเรียน

2.5 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจ (motives) หมายถึง แรงดันที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา (ประคินันท์ อุปรมย์ 2518:110)

การ์คเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1972) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจเพื่อการบูรณาการ และแรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์ (integrative motive and instrumental motive)

แรงจูงใจเพื่อการบูรณาการ (integrative motive) หมายถึง ความตั้งใจของผู้เรียนที่จะเป็นสมาชิกของกลุ่มชนที่พูดภาษานั้น (a willingness to become a member of another ethnolinguistic group)

แรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์ (instrumental motive) เป็นความต้องการของผู้เรียนในการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ เพื่อที่จะได้รับการยอมรับในสังคม (social recognition) หรือได้รับประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ

การ์คเนอร์ และแลมเบิร์ต ได้ทำการวิจัยหลายครั้งเพื่อจะศึกษาว่าแรงจูงใจแบบใดมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Gardner and Lambert 1959, Gardner 1960, Anisfeld and Lambert 1961, Lambert, Gardner, Berik and Tunstall 1962) ผลการวิจัยของบุคคลทั้งสองในแคนาดา พบว่า แรงจูงใจเพื่อการบูรณาการมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองมากกว่าแรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์ อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยของบุคคลทั้งสองในฟิลิปปินส์ และผลการวิจัยของ ลักมานิ (Lukmani 1972) ในอินเดีย กลับพบว่า แรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าแรงจูงใจเพื่อการบูรณาการ

รามมิจ (Ramage 1986:355-A) ศึกษาพบว่า ตัวประกอบทางด้าน การจูงใจและทัศนคติ สามารถแยกนักเรียนที่เลือกเรียนภาษาต่างประเทศออกไปกับนักเรียนที่ไม่เลือกเรียนภาษาต่างประเทศออกไปอีก ได้ดีกว่าตัวแปรอื่น ๆ ที่นำมาศึกษา

สำหรับในประเทศไทย ชเนติ สวัสดิคุณซ์ (2527) ศึกษาพบว่า ทั้งแรงจูงใจเพื่อการบูรณาการ และแรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร

การ์คเนอร์ (Gardner 1982) ได้พยายามที่จะศึกษาความเป็นเหตุเป็นผล (causation) ระหว่างตัวแปรด้านทัศนคติและการจูงใจ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง ักยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบ Cross lagged panel

analysis ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลไม่สามารถจะสนับสนุนความเป็นสาเหตุของ
 ตัวแปรด้านทัศนคติและการจูงใจต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไรก็ตาม ใน
 การวิเคราะห์ดังกล่าวพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรด้านทัศนคติ
 และการจูงใจ กับการความมานะพยายาม (perseverance) ในการเรียนภาษา
 ที่สอง

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นได้กล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้
 ว่าแรงจูงใจเพื่อการบูรณาการและแรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์ไม่น่าจะมี
 อิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่น่าจะมีอิทธิพล
 ในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมโดยผ่านทางกิจนิสัยในการเรียน และกิจกรรมภาษา
 อังกฤษนอกชั้นเรียน กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดจากการที่ผู้เรียนได้รับข้อ
 มูลทางภาษา (input) ไม่ใช่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ภาษาโดย
 ตัวมันเอง อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองนั้นก็มีความสำคัญ
 เพราะจะเป็นตัวช่วยส่งเสริมกิจนิสัยในการเรียน และการร่วมกิจกรรมนอกชั้น
 เรียน กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีแรงจูงใจสูง ก็จะมีกิจนิสัยในการเรียนที่ดี มีความ
 มานะพยายามในการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ทำให้ได้รับข้อมูลทางภาษา
 มากกว่าบุคคลที่มีแรงจูงใจต่ำ ดังที่แครชเชน (Krashen 1982:32) ได้เสนอ
 ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ตัวบ่อนทางภาษา (input)
 เป็นตัวแปรสาเหตุขั้นต้นในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ตัวแปรด้านจิตอารมณ์
 (affective) จะเป็นตัวขัดขวางหรือส่งเสริมการส่งตัวบ่อนทางภาษาไปสู่ผู้
 เรียน นอกจากนี้ ผลการวิจัยของชเนตี สวัสดิถิกษ์ (2527:64) ยัง
 พบว่า แรงจูงใจทั้งแบบเพื่อการบูรณาการและแบบเพื่อการใช้ประโยชน์มีความ
 สัมพันธ์กับกิจนิสัยในการเรียน

3. ตัวแปรด้านสภาพการเรียนรู้การสอน

3.1 คุณภาพของการสอน

แครอล (Carroll 1963 อ้างถึงใน Bloom 1976:111)

ได้ให้ความหมายของคุณภาพของการสอนไว้ว่า หมายถึง การจัดลำดับของส่วนประกอบของเนื้อหา การอธิบายและการ เสนอบทเรียนให้เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้เรียน

บลูม (Bloom 1976:115-127) มีความเห็นว่า คุณภาพของการสอนเป็นเรื่องของการให้ตัวชี้แนะ (cues) แก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นการให้ผู้เรียนทราบว่า สิ่งที่เรียนคืออะไร ผู้เรียนควรทำอะไรบ้าง การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกิจกรรมการเรียน (participation) การเสริมแรง (reinforcement) ทั้งทางบวกและทางลบ และการให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (feedback/correctives)

หลังจากที่ได้ศึกษารายงานการวิจัยของตนเองและของผู้อื่นแล้ว บลูม (Bloom 1976:135) สรุปว่า คุณภาพของการสอนมีความสำคัญในการกำหนด (determining) และมีอิทธิพล (influencing) ต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน คุณภาพของการสอนสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางด้านพุทธิศึกษา (cognitive) ได้อย่างน้อยที่สุด 1 ใน 4 หลักฐานจากการศึกษาทั้งในระดับมหัพภาค (macro studies) และในระดับจุลภาค (micro studies) แสดงให้เห็นว่า คุณภาพของการสอนเป็นตัวเชื่อมโยงสาเหตุ (causal link) ในการกำหนดการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (in determining learning and in accounting for educational achievement)

โซลทิส (Soltis 1987:4048-A) ศึกษาพบว่าองค์ประกอบทางด้านคุณภาพของการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ประนอม ทวีกาญจน์ (2526) ได้ศึกษาพบว่า คุณภาพของการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับ บุญชม ศรีสะอาด (2524) และ ปาจริย์ วัชชวัลคุ (2527) ต่างก็ศึกษาพบว่า คุณภาพของการสอนมีอิทธิพลทั้งทางตรง (direct effect) และทางอ้อม (indirect effect) คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากความสำคัญของคุณภาพของการสอน และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นได้กล่าวมาแล้ว จึงอาจกล่าวได้ว่า คุณภาพของการสอนน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมโดยผ่านทางกิจกรรมการเรียน เพราะว่าการสอนที่มีคุณภาพจะมีส่วนทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ผู้เรียนกล้าที่จะร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กล้าถามปัญหาเมื่อมีข้อสงสัย เป็นต้น

3.2 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนรับผิดชอบจัดขึ้น หรือส่งเสริมให้มีขึ้น เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกเหนือไปจากการเรียน จากการจัดการเรียนการสอนตามปกติของครูในชั่วโมงภาษาอังกฤษ

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เป็นตัวบ่อนทางภาษา (input) อีกอย่างหนึ่งที่จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษ เพราะว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนอยู่เสมอ ผลการวิจัยของบลูม (Bloom 1986:70-77) พบว่าการที่บุคคลสามารถทำกิจกรรม หรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง เช่น เล่นเทนนิส อ่าน หรือเขียน จนสามารถกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้โดยอัตโนมัติ (automatic) นั้น เขาจะต้องทำการฝึกฝนอย่างหนักและสม่ำเสมอ การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน การฝึกฝนเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก รูบิน (Rubin 1975:42-44) ศึกษาพบว่า การเรียนภาษาได้คืบหน้าขึ้นขึ้นอยู่กับตัวแปร 3 อย่าง คือ ความถนัด (aptitude) การจูงใจและโอกาสเรียนรู้

(opportunity) ทั้งในและนอกห้องเรียน รุบิน พบว่าผู้เรียนภาษาที่ดี (good language learner) นั้นจะหาและสร้างโอกาสฝึกฝนภาษาเสมอ เช่น ดูภาพยนตร์ คุกกี้ หรือฟังวิทยุเป็นภาษาต่างประเทศ ในขณะที่ คนที่เรียนภาษาได้ไม่ค่อยจะดี (poorer learner) มักจะไม่ค่อยได้ทำ

กอบกุล รังสิยะจรจน์ (2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ (2508) ศึกษาพบว่า กิจกรรมนอกห้องเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอูรี ลิมพิสุทธิ (2526) ก็พบว่า กิจกรรมนอกชั้นเรียนซึ่งเป็นกิจกรรมทางด้านวิชาการมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 นอกจากนี้ แอชเวิร์ธ (Ashworth 1964:3224) ก็พบว่า โอกาสที่นักเรียนได้อ่านหนังสือที่มีคุณค่าและการทัศนศึกษาทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนแตกต่างกัน

เคซี (Casey 1986:30-A) ศึกษาพบว่า การร่วมกิจกรรมของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัล - คาร์นี (Al - Karni 1987:3248-A) ที่พบว่าการร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ อัล - คาร์นี (Al - Karni) ยังพบต่อไปว่า ปริมาณของการร่วมกิจกรรมในระดับวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการศึกษาของบิดามารดา

สโลคัม (Slocum 1987:4349-A) ศึกษาพบว่าระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรหนึ่งกิจกรรม สูงกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรใด ๆ

เลย สำหรับระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตร สองกิจกรรมหรือมากกว่านั้น สูงกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายที่เข้าร่วม กิจกรรมนอกหลักสูตร เพียงกิจกรรมเดียว

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาของ ริง (Wing 1987:3939-A) กลับ พบว่าชนิดของกิจกรรมและปริมาณของกิจกรรมนอกหลักสูตร ไม่มีความสัมพันธ์กับผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน และผลการวิจัยที่ เกี่ยวข้องคงได้กล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน น่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด แสดงว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิม กิจนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ คุณภาพ ของการสอน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งตัวแปรที่กล่าวมาบางตัวมีความสัมพันธ์ในรูปที่ เป็นสาเหตุทางตรง ตัวแปรบางตัวมีความสัมพันธ์ในรูปที่เป็นสาเหตุอ้อม ตัวแปรบางตัวมีความสัมพันธ์ทั้งในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรง และทางอ้อมกับผล สัมฤทธิ์ทางการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ